

Per la via del tren (pàg. 25)

M'he passejat al costat d'una nena
mentre la llum envejosa ens mirava.
Tot, dins la nit, de tendresa parlava,
tot destil·lava una calma serena...

No m'he fixat si era rossa o morena,
puix que una dolça emoció m'embargava,
només he vist que la verge llum blava
dels seus ulls treia de mi tota pena!

L'aigua del Ter refrescava la brisa
que rondinava en l'arbrada imprecisa
notes ignotes de tristes cançons...

Jo he trepitjat sobre el ferro i la fusta
rocs cantelluts per la via vetusta,
però em reia el cor amb un feix d'il·lusions!
10 de setembre de 1941

Sóc cellerenc (pàg. 31)

Sóc cellerenc i estimo de tot cor
des del bressol la llum de la Cellera,
que vaig copsar joiosa i riallera
el matí d'una festa de Sant Pere,
d'uns pares bons, de clara vida austera
que van guiar-me per camins d'amor.

Vaig tenir molts germans. Des de menut,
el pare amb paciència bondadosa,
ens mostrava la pau majestuosa
dels cims més alts, la torrenera afrosa,
dels castanyers la gran verdor frondosa,
el pla amb els regadius i el secà eixut.

Marges i recs, camins i **al fons el riu**
amb la solemne gorga endormiscada
i ran de l'aigua l'ombra benaurada
de polls i salzes, punt de berenada,
moltes famílies, gent endiumenjada
reposant cap al tard d'un jorn d'estiu.

I al poble, el nostre temple amb el cloquer,
escrutant cel amunt la forma aguda
del vell cimbori que suplica ajuda
amb una fe serena mai perduda,

sempre amb la confiança recrescuda
perquè el bon Déu diu sempre el mot darrer.

Campanes amb ressons de catedral
retrunys de xantre, o veu de tiple fina,
senyals de missa o d'assistir a doctrina,
drings de bateig, noces de jove amb nina
o el toc per dur Nostramo a una padrina
de llums i cors amb mística ritual.

La mare ens inculcava un viu fervor
pel Misteri d'Amor, l'Eucaristia,
i un tendre afecte vers Santa Maria
de Sales, la Patrona, la que ens guia
sempre, a tothora per la recta via
en jorns alegres i hores de dolor...

Girona 1979

Aquell meu Ter (pàg. 40)

Aquell Ter de la meva adolescència,
ampla frontera humida d'espill clar,
que ens feia veure al lluny Sant Julià,
del pont romà darrere la presència...

I a les tardes d'estiu la concurrència
per l'idíl·lic riber: gent a sopar,
xicots i noies presos de la mà,
pescadors exercint llur paciència...

Des de la Barca a la gorga de can Coll,
a sota el raig de la resclosa, foll,
que tot sovint cobrava alguna vida,

jugàvem hores i hores en remull,
els vailets amb poc seny i massa orgull,
bo i presumint de gestes sense mida!

Esbossos cellerencs de reravera (pàg. 43)

-Dies clars-

L'any envelleix... L'octubre ja camina
per camins enigmàtics de tardor...
du plàcids jorns brunyits amb el color
de sol morent que es fon entre boirina.

-Tramuntana-

I d'altres amb ventúria de metzina,
del Pirineu covada en la gelor,
hi ha un "llest" que diu: del fred mai no tinc por,
flassades, vi calent i una aspirina.

-Aiguats-

Quan la tronada els núvols esbardella,
l'údol de l'aigua als clots fa feredat,
desbridant els torrents sense mesura

que al seu pas rocs i plantes estavella
fins que el pla i els conreus s'han inundat,
i el Ter, camí del mar, mig foll murmura.

Palau-sacosta, 3 d'octubre de 1993